

HỒI 583

Kỳ Khai Đắc Thắng

Trong tiếng trống trận, Dương Công Khanh đích thân cầm ba ngàn đại quân xuất phát từ doanh trại, mau chóng tiến vào bình nguyên phía tây Từ Giản nơi địch đóng quân, hình thành thế đối mặt chính diện với kẻ địch.

Quả đúng như Khấu Trọng suy đoán, La Sĩ Tín ở Trung quân lập tức phát kỳ hiệu, tiếng trống nhất thời vang lên, không khí căng thẳng, hai cánh quân bên cánh Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim đồng thời di chuyển, dùng binh lực với ưu thế áp đảo, nhân lúc quân của Dương Công Khanh chưa vững chân, ồ ạt tràn tới.

Hai quân đều dùng thương thuận thủ bộ hành làm tiên phong, tiền thủ ở phía sau, sau đó là kỵ binh với tính cơ động cao, chỉ cần bộ binh kèm chế được đối phương, kỵ binh có thể tấn công đối phương từ bất cứ hướng nào.

Bây giờ hai bên cánh triển khai thế công, tới lúc buộc ba ngàn quân của Dương Công Khanh tiếp tục tiến tới giao phong, Trung quân của La Sĩ Tín sẽ chặn đánh chính diện, dựa vào binh lực ưu thế đánh tan quân Dương Công Khanh, sau đó đuổi theo phá hủy doanh trại, tấn công thành Từ Giản, nói không chừng có thể hạ được thành Từ Giản mà chẳng tốn chút công sức gì.

Kế dụ địch này không sợ La Sĩ Tín không tự chui vào.

Lúc này quân của Dương Công Khanh đang sắp xếp đội ngũ ngoài trại, bày ra trận Cung Nguyệt, với hàng phía trước cầm kích và thuật, hàng phía sau cầm cung nỏ, trông giống như một vầng trăng cong, bộ phận lồi ra sẽ đối mặt với Trung quân của đối phương. Ngoại trừ Dương Công Khanh và tám viên tướng ngồi trên ngựa chỉ huy, còn lại đều là bộ binh, họ sử dụng loại đại thuẫn bài cao quá thân người, phần dưới thuẫn có lộ ra mũi nhọn, có thể cắm xuống đất sâu đến ba thước, và lại thêm có thương kích cung nỏ yểm trợ, không sợ chiến mã của đối phương xông tới.

Hai quân giao chiến, có bốn nhân tố có thể dẫn tới chiến thắng, đó là “trận, thế, biến, quyền”, mà trong đó “trận liệt” đứng hàng đầu.

Khi hai người quyết chiến, bên nào tài nghệ cao hơn sẽ thắng. Khi hai quân đối địch thì phải cần sức mạnh tổng hợp, phải dựa vào trận pháp, cần phải thực hiện được đến mức “xuất vô cùng chi biến, hoặc phục hoặc khởi, hoặc chính hoặc kỳ, tự chỉnh bất chỉnh, tự loạn bất loạn. Hợp diệp thành trận, tán diệp thành trận, thành diệp thành trận, địch cố bất tri ngã chi sở dĩ thối, ngưỡng diệp bất chi ngã chi sở dĩ kiếm” (tạm dịch: Trận pháp cần phải biến hóa vô cùng, hoặc hạ xuống hoặc dâng lên, hoặc bình thường hoặc kỳ lạ, trông có vẻ hoàn chỉnh nhưng lại không phải thế, trông có vẻ rối loạn nhưng lại không phải loạn. Hợp lại cũng thành trận, tán ra cũng thành trận, di chuyển cũng thành trận, cho nên kẻ địch không biết ta lúc nào lui, cũng không biết ta lúc nào tiến, thì mới có thể phát huy sức mạnh của trận pháp).

Cho nên trên chiến trường không phải chỉ dựa vào sức mạnh của một cá nhân mà phải xem đó có phải là “hữu chế chi binh” hay không, sự chỉ huy của tướng lĩnh càng trở thành mấu chốt của sự thành bại.

Dương Công Khanh là danh tướng trải qua hàng trăm trận, một khi đồng ý với kế hoạch của Khấu Trọng, lập tức không cần e ngại binh lực áp đảo của kẻ địch nữa, bày ra trận thế có thể ứng phó được với cục diện trước mắt tốt nhất để nghênh chiến kẻ địch ngoan cường.

Kỵ binh của Khấu Trọng và Ma Thường nhân lúc kẻ địch ngừng lại, vẫn chưa ổn định, từ hai bên cánh trái phải của doanh trại tràn ra, bày trận ở hai bên cánh quân Dương Công Khanh, hình thành khả năng uy hiếp, tiến có thể công, lùi có thể thủ, đầy tính cơ động, phối hợp ăn khớp nhịp nhàng với thế toàn thủ của quân Dương Công Khanh.

Khấu Trọng cầm một ngàn tinh kỵ bày trận ở cánh phải của Dương Công Khanh, tinh thần đi vào cảnh giới “tĩnh trung nguyệt”, lạnh lùng đưa mắt nhìn Tần quân và Trình quân áp sát tới. Trên thành Từ Giản, Quách Thiện Tài chỉ huy quân thủ thành chuẩn bị chiến đấu, máy bắn đá và cung nỏ đang chờ đợi, nếu quân Dương Công Khanh không địch nổi, sẽ rút về trận địa một cách có trật tự, họ có thể phát huy tác dụng chi viện rất lớn, nếu bị kẻ địch đánh cho rối loạn, đương nhiên là chuyện khác.

Trong khoảnh khắc hai quân dần áp sát nhau, không khí trên chiến trường căng như dây cung, đại chiến sắp nổ ra.

Đêm qua bọn ba người Tần Thúc Bảo không khoác lác, quân Đường quả nhiên là tinh binh được huấn luyện bài bản, chỉ cần xem cách tiến tới thì có thể thấy trong trận có chứa trận, giữa đội có chứa đội, ăn khớp liền lạc với nhau, chỉnh mà không loạn, mỗi người bước đều như nhau, tạo ra khí thế thiên quân vạn mã dồn tới, đủ khiến cho kẻ địch kinh sợ.

Trong tiếng trống trận, địch quân tiến gần khoảng hai ngàn bước. Trung quân vọng ra tiếng tù và, rõ ràng Trung quân của La Sĩ Tín bắt đầu tiến tới phối hợp với quân của hai người Tần, Trình, tạo áp lực càng lớn cho quân Dương Công Khanh.

Khẩu Trọng không hề lo lắng, từ một canh giờ trước khi trời sáng, quân chủ lực của Lý Thế Dân liên tục kéo tới, quân tiên phong của La Sĩ Tín chuẩn bị hộ giá, đề phòng họ đột kích.

Đến bây giờ đã gần ba canh giờ, chẳng những ngủ không đủ giấc, vất vả cực nhọc, lại còn chưa ăn cơm sáng. Còn quân của Dương Công Khanh tuy luân phiên đào hào bố phòng, nhưng đã hoàn thành công việc trước canh ba, đủ thời gian nghỉ ngơi. Bây giờ ai nấy đều khỏe mạnh phấn chấn, để đối phó với quân địch vừa đói vừa mệt, chỉ cần chặn được đợt tấn công đầu tiên của chúng, đối phương sẽ nhụt chí, vậy là phía Khẩu Trọng có thể chiếm được phần hơn.

Bây giờ là lấy thủ thay công, khi thời cơ tới thì sẽ lấy công thay thủ, đó cũng giống như “bất biến” trở thành “kích kỳ”, binh pháp và đạo pháp thật ra là một.

Tiếng trống trận vang lên giục giã.

Hai quân Tần, Trình đồng thời thét vang, từ bước chậm chuyển thành bước nhanh, đi theo tiết tấu của tiếng trống trận, hai bên cánh dồn tới, lập tức gió mây thay đổi, chiến ý bùng bùng.

Khi hai quân còn cách nhau hơn tám trăm bước, tiếng tù và lại nổi lên, từ phía hậu phương mỗi bên hai ngàn kỵ binh đi vòng ra cánh ngoài, phối hợp với bộ binh đánh tới, tiếng vó ngựa rầm rập, rung chuyển cả bình nguyên, thanh thế hãi người.

Quân chủ lực của Lý Thế Dân ở hậu phương địch trận không còn được nghỉ ngơi mà phải chuyển ra bày trận ở bình nguyên trước Mộc trại bên trái, chỉ thấy ngọn soái kỳ bay phấp phật trong gió thì biết ngay Lý Thế Dân đã tới, đang trợ oai cho quân mình.

Khẩu Trọng cười lớn nói: “Đến lúc rồi! Thối tù và!”

Một ngàn kỵ binh của Ma Thường theo tiếng tù và phóng về phía chỗ Khẩu Trọng bày binh, cổng giữa thành Từ Giản mở rộng, hạ cầu treo, quân phòng thủ của Thương Tử lao ra, bố phòng ở tiền lâu trong doanh trại và nơi ven hào hộ thành.

Tiếng gào thét càng lớn hơn, tiếng trống trận vang rền, địch quân từ đi nhanh chuyển thành chạy nhanh, hết như hai dòng nước triều, nhờ thuận bài binh đi trước yểm hộ, lao vào trận.

Kỵ binh địch từ mé ngoài hai bên lao thẳng vào hai bên cánh của quân Khấu Trọng. Cuối cùng trận chiến Từ Giản đã triển khai.

oOo

Từ Từ Lăng dùng Trường Sinh khí trị thương cho Linh Lung Kiều gần một canh giờ, nội thương của Linh Lung Kiều mới hết hẳn, chỉ khẽ nói một câu đa tạ rồi lặng im, hết như tràn trề tâm sự.

Từ Từ Lăng nhìn về phía cái xác của Khoát Yết, kẻ đánh trọng thương y chính là gã, còn kẻ giết y chính là Linh Lung Kiều. Người của Đại Minh Tôn giáo làm toàn chuyện xấu, cho nên Khoát Yết chết cũng không đáng tiếc.

Lúc này gã đã hiểu được bảy tám phần về thân thế của Linh Lung Kiều, biết nàng không muốn thổ lộ tâm sự với mình, lại kèm không được nổi xót thương, hỏi: "Cô nương xưa nay độc lai độc vãng, hành tung bí mật mà bọn chúng vẫn có thể bám theo, sau này cô nương phải cẩn thận đề phòng."

Linh Lung Kiều hừ lạnh: "Chỉ vì bọn chúng đoán được ta sẽ đi gặp Khấu Trọng cho nên mới có thể mai phục ngoài doanh trại đợi ta, lần sau bọn chúng đừng hòng có cơ hội."

Rồi lời lẽ trở nên ôn hòa, liếc nhìn gã hỏi: "Chúng ta có thể vào trong rừng nói vài câu được không?"

Lời lẽ của nàng mang chút ý vị thỉnh cầu, Từ Từ Lăng không nỡ từ chối, gật đầu đồng ý.

Hai người ngồi xuống ở hai gốc cây ven rừng rậm, ngoài rừng nắng như đổ lửa, còn họ thì nấp dưới bóng râm, hưởng thụ không khí mát mẻ của núi rừng.

Linh Lung Kiều thần thờ hỏi: "Tại sao lại trùng hợp đến thế?"

Từ Từ Lãng hiểu tâm sự của nàng, nàng đang do dự có nên tiết lộ bí mật cho gã biết hay không, gã thuận miệng đáp: "Ta đang đi tìm Khấu Trọng, lúc này cô nương vừa mới gặp hần, cho nên mới trùng hợp thế này."

Linh Lung Kiều lộ vẻ mặt đáng thương mệt mỏi, khẽ lắc đầu thốt: "Không phải là trùng hợp mà là trời xui đất khiến, mẫu thân ở một thế giới khác phù hộ cho ta. Yêu một con người phải chăng rất đau khổ, tình yêu có thể làm người ta mệt mỏi!"

Từ Từ Lãng giật mình, đáp rằng: "Về mặt này ta không có nhiều kinh nghiệm, không thể nào giải đáp cho cô nương biết."

Linh Lung Kiều nhìn gã với ánh mắt sâu thẳm, nghiêm mặt thốt: "Ta muốn nói cho người biết một chuyện, nhưng chỉ một mình người biết, người không được kể cho Khấu Trọng."

Từ Từ Lãng lại giật mình, biết rằng nam nhân nàng thích chính là tên tiểu tử Khấu Trọng.

Gã cười khổ gật đầu: "Nếu việc này là bí mật riêng tư của cô nương, tại hạ có thể không xen vào được không?"

Linh Lung Kiều hai mắt hơi đỏ, cúi đầu, lí nhí thốt: "Người đoán được người đó là ai! Ta cảm thấy y cũng hơi thích ta, nhưng dù thích thì thế nào, y và tiểu thư Tống gia đã có hôn ước, Tống gia xưa nay lại bài xích ngoại tộc, dù ta đau khổ đến mức nào cũng không làm khó y, tổn hại sự nghiệp của y. Ta vốn không nỡ rời y, nhưng bây giờ Vương Thế Sung sai phản đồ ma giáo đến giết ta, ta và Vương Thế Sung đã nhất đao lưỡng đoạn, ta phải lập tức rời khỏi nơi này."

Từ Từ Lãng nghe mà há mồm trợn mắt, lần đầu tiên gã nghe một thiếu nữ thổ lộ tâm sự, thẳng thắn thừa nhận đã yêu một nam nhân khác, đồng thời gã cũng cảm nhận được sự mâu thuẫn và đau khổ trong mỗi tình thâm kín của nàng! Mà nàng lại kiêu diễm khả ái thế này, bất giác thấy xót thương: "Cô nương làm sao biết Vương Thế Sung sai người đi giết cô nương?"

Linh Lung Kiều gằn giọng: "Mấy ngày trước ta cãi nhau với Vương Thế Sung một trận, xưa nay ta là... Chao ôi! Ta không muốn nói! Chỉ có y mới hiểu rõ ta đang ở đâu. Nghĩ tình mẫu thân, ta không chấp nhất với y. Ta rất mệt mỏi, ta muốn trở về quê hương, không màng đến chuyện gì nữa hết."

Nàng đứng dậy, mỉm cười: “Khấu Trọng và Ngươi là hai người Hán tốt nhất mà ta từng gặp, là anh hùng hảo hán thật sự. Các người phải coi chừng Đại Minh Tôn giáo, nghe nói trong đời sau của chúng có người luyện thành ‘Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh’, được phong làm Nguyên Tử đời tiếp theo. Ngươi và Khấu Trọng trở thành tử địch của chúng, với tác phong hành sự xưa nay của chúng, nhất định sẽ tìm mọi cách, bất chấp thủ đoạn để hại các người. Ta đã nói ra được nên cảm thấy rất thoải mái. Cảm ơn ngươi! Nói với Khấu Trọng, ta trở về Quy Tử!”

Nói xong lần vào trong rừng.

Từ Từ Lãng đứng dậy hỏi: “Ai là Đại Tôn?”

Linh Lung Kiều nói: “Là một người Hồi Hột tên là Tu Cổ Tư Đô, là truyền nhân đặc ý của Ma vương Triết La, kẻ đánh cắp bí điển của Đại Minh Tôn giáo Ba Tư đến phương Đông, là người đầu tiên hiểu được Trí Kinh của tà giáo phương Đông, nếu các người gặp y, tuyệt đối không nên khinh địch sơ ý.”

Nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của Linh Lung Kiều lần vào trong rừng sâu, Từ Từ Lãng buồn bã ngồi xuống, gả hiểu rõ hơn ai hết mùi vị của tình yêu đau khổ.

oOo

Dẫn hơn mười thủ hạ tiểu tướng từ trong thành phóng ngựa ra, chỉ huy quá nửa thủ hạ ở doanh trại xông ra từ lối ra mé phía nam, bày trận tiền thuận nghênh đón kỵ binh địch quân từ một bên lao đến, lần này Dương Công Khanh có thể tập trung toàn lực, ứng phó với địch quân từ hai lộ trái phải xông tới.

Tiếng trống trung quân La Sĩ Tín thay đổi, chẳng những toàn quân tăng tốc độ tiến về phía trước, hai ngàn kỵ binh từ phía sau phóng ra, chặn trung đoạn kỵ đội của Khấu Trọng, nếu kỵ đội của Khấu Trọng bị cắt ở trung đoạn, sẽ trở thành đầu đuôi khó cứu, trước binh lực mạnh hơn gấp đôi của kẻ địch, chắc chắn toàn quân tan rã.

Hai bên đều thi triển kỳ mưu, cũng giống như cao thủ đối địch, không phải chỉ nhờ vào võ công mạnh hay yếu mà xem thử chiến lược của ai tốt hơn.

Tiếng gào thét chấn động cả chiến trường.

Hàng ngàn mũi tên từ trận của Dương Công Khanh vượt qua không trung, bắn về phía hai quân Tần, Trình. Gần một ngàn thủ binh còn lại ở doanh trại sau khi đẩy máy bắn đá đến trận quân Dương Công Khanh thì chờ đợi ra tay, chỉ cần Trung quân của La Sĩ Tín di chuyển đến phạm vi bắn đá, hơn mười cỗ máy bắn đá có thể tạo ra thương vong lớn cho kẻ địch, thuần bài và khôi giáp không thể nào chống chọi nổi với những tảng đá nặng đến mấy mươi cân.

Khẩu Trọng một người một ngựa xông lên phía trước, từng mũi kinh tiễn từ Thích Nhật cung bắn ra như liên châu, xuyên vào chiến giáp của kẻ địch, kẻ trúng tên đều ngã xuống ngựa với một vòi máu.

Đao pháp và tiễn thuật của gã đều được rèn luyện trên chiến trường đến cảnh giới đại thành, đao pháp là binh pháp, về đến chiến trường như cá gặp nước, chìm tung cánh trên bầu trời.

Tinh thần của gã tĩnh lặng như trăng trong nước, hoàn toàn nắm vững tình thế trên chiến trường từ xa xôi đến mỗi góc nhỏ, gã càng hiểu rõ nếu bị kỵ binh của kẻ địch chỉ còn cách hơn chín trăm bước chặn lại, hai ngàn kỵ binh từ Trung quân của La Sĩ Tín lao ra chắc chắn có thể đánh chặn và làm tan vỡ quân mình.

Mấu chốt ở chỗ quân mình có thể không bị kẻ địch đánh tan trong chốc lát, đột phá được sự ngăn chặn của đối phương, trước khi bị kỵ binh của La Sĩ Tín chặn lại, phải tiến thẳng đến chỗ trống phía bên phải của địch trận, lúc đó có thể trực tiếp uy hiếp đến đại quân của Lý Thế Dân ở phía sau.

Kỵ binh quân địch mù quáng phóng tên về phía Khẩu Trọng, nhưng tên chỉ bay được quá nửa đường trung tuyến giữa đôi bên thì hết đà rơi xuống, nhưng đã có hơn mười người trúng tên.

Khẩu Trọng đành hạ quyết tâm lao ra đến nơi chỉ còn cách quân địch hơn sáu trăm bước, rồi bắn tên về phía kỵ binh kẻ địch, nhất thời người lẫn ngựa ngã, khiến kỵ binh ở phía sau vương chân rối loạn.

Sự rối loạn của đội kỵ binh tiên phong lan tràn ra toàn cánh quân, chẳng thành đội hình nữa mà tản sang hai bên.

Kỵ binh phía sau Khẩu Trọng thấy chủ tướng lợi hại đến thế, tiễn pháp như thần, chỉ một mình mà khiến đối phương tổn thất nặng nề, chẳng khác gì thiên binh thần tướng, lập

tức sĩ khí phấn khởi, khí thế như hồng, ai nấy đều kéo cung lắp tên, khi kẻ địch vừa vào tầm bắn, đồng thời phóng tên ra như mưa, khiến kẻ địch vốn đã loạn càng loạn hơn.

Khấu Trọng đưa tay sờ ống tên, nhưng đã thấy trống rỗng, một trăm hai mươi mũi tên được đựng trong bốn ống tên chẳng còn mũi nào, gã gầm lớn một tiếng, rút ra thanh Tinh Trung Nguyệt uy chấn Trung Ngoại, thúc vào bụng ngựa, vọt qua một thót chiến mã nằm ngã gục trên chiến trường, lao thẳng vào địch trận.

Trên chiến trường, những chiêu thức dụ địch chỉ là trò đùa, mỗi đao chém ra đều phải mang lại kết quả.

Keng!

Một tên địch bị gã chém cả người lẫn thương té khỏi lưng ngựa, rồi bị gã dùng thủ pháp nặng đánh chết, chẳng chống đỡ nổi một chiêu.

Khấu Trọng triển khai đao pháp, thấy người là chém, chẳng kẻ nào chống đỡ nổi. Thủ hạ ở phía sau phối hợp kín kẽ với gã, chặn đánh kỵ đội của phía địch khiến người lẫn ngựa ngã, tháo chạy ra ngoài.

Lúc này kỵ binh của La Sĩ Tín vẫn còn cách đó bảy trăm bước, vì hai quân đã xông vào hỗn chiến, cho nên không thể nào bắn tên được, chỉ đành sắp lá cà với những kẻ lao sát tới mình.

Ma Thường là ái tướng của Dương Công Khanh, đã trải qua hàng trăm trận chiến, thấy thế biết một ngàn kỵ binh của Khấu Trọng đủ ứng phó với quân địch rải rác, vội vàng ra lệnh cho thủ hạ rời đại đội chuyển sang nghênh đón kỵ binh chi viện của La Sĩ Tín.

Lúc này Khấu Trọng chỉnh đội hình, không còn truy kích kỵ binh quân địch đang tháo chạy, cũng quay sang tấn công kỵ binh chi viện.

La Sĩ Tín chỉ huy toàn cuộc ở Trung quân thất kinh, không ngờ dưới sự chỉ huy của Khấu Trọng, địch quân trở nên hùng mạnh đến thế, nếu để kỵ binh của Ma Thường lao tới chặn đầu quân mình, Khấu Trọng lại bám eo mà đánh, quân mình sẽ chịu cùng số phận với đội tiên phong, ảnh hưởng đến chiến cuộc, vội vàng hạ lệnh, Trung quân chuyển công thành thủ, ngừng tiến tới, lại thoái tù và ra lệnh kỵ binh lui về trận.

Dương Công Khanh đang cự không nổi đòn tấn công toàn lực của quân Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim, thấy thế cả mừng, máy bắn đá vốn chuẩn bị đánh chặn Trung quân của

La Sĩ Tín thay đổi mục tiêu, bắt đầu phát xạ, bắn đá về phía địch quân tấn công tới từ hai bên cánh.

Mạng người trên chiến trường trở nên rẻ mặt, hai bên không ngừng có người mất mạng hoặc bị thương, nhưng chẳng ai thèm để ý đến, chiến sự vẫn tiếp tục một cách vô tình.

Địch quân đã lui về trận, Khấu Trọng thầm tiếc, nếu cứ phát triển theo tình hình lúc này, nói không chừng gã sẽ gây tổn thất nặng nề cho quân Đường, lúc này Ma Thường đến bên cạnh gã, kỵ đội điều chỉnh lại trận thế.

Ma Thường vui mừng nói: "Chúng ta lập tức hồi sư hiệp kích, nhất địch sẽ đánh cho kẻ địch toi bời hoa lá."

Khấu Trọng nhìn về phía đại quân của Tần Thúc Bảo, lúc này đang kịch chiến với quân của Dương Công Khanh ở ngoài doanh trại, mỉm cười nói: "Lão Tần quả nhiên là người tinh thông binh pháp, đừng thấy họ có vẻ như không màng tất cả mà tấn công Dương công, trên thực tế y đã chuẩn bị, lúc nào cũng có thể chia ra quá nửa binh lực chặn đánh bọn ta. Nếu bọn ta dám tấn công họ, họ chỉ cần có thể cầm cự được một lát, La Sĩ Tín sẽ xua đại quân từ phía sau ép tới, e rằng cuối cùng chỉ có huynh hoặc ta có thể chạy thoát."

Ma Thường nhìn kỹ trận thế quân địch, gật đầu đồng ý: "Thiếu soái thật là bình tĩnh, quân đội phía sau của chúng bắt đầu rút ra phía sau bày trận."

Nói chưa dứt lời, tiếng tù và vang lên, hai quân Tần, Trình bắt đầu từ từ rút ra phía sau một cách có trật tự, kẻ tử thương cũng được khiêng đi, Trung quân của La Sĩ Tín dồn về phía trước, hai đội kỵ binh đã trùng chỉnh lại đội hình phân bố hai bên, nếu Dương Công Khanh thừa thế truy kích, hoặc Khấu Trọng muốn đột kích ở giữa, quân của La Sĩ Tín vẫn đủ sức ứng phó.

Khấu Trọng bày trận ở phía bắc chiến trường, vươn vai ung dung thốt: "Chiến sự hôm nay chấm dứt, cuộc chiến này làm lòng quân phấn chấn, cũng khiến cho Lý tiểu tử không dám xem thường Khấu Trọng này."

Ma Thường toàn thần chú ý quân địch đang thối lui, thán phục: "Nếu bọn ta có thể ám sát Vương Thế Sung, Thiếu soái lên thay y, chắc chắn Lý Thế Dân sẽ thua trận này."

Khấu Trọng cười khở nói: "Ám sát Vương Thế Sung ở Từ Giản, huynh không nói đùa đấy chứ! Tướng giữ Lạc Dương toàn là người của y, chuyện gì đợi về Lạc Dương rồi tính. Chao ôi, hy vọng không cần về Lạc Dương cũng có thể giải quyết chuyện này. Chỉ cần có thể đánh chặn Lý Thế Dân ở đây, đại kế Đông Kinh của y sẽ tiêu tan, e rằng y chẳng giữ nổi vương vị

của mình. Nếu Lý Uyên nổi giận phái Lý Kiến Thành thay, như vậy thiên hạ sẽ là của Khấu Trọng này rồi!”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>